

Arrest

nr. 243 625 van 3 november 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. DE RAEDEMAEKER
Augustijnenstraat 10
2800 MECHELEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Zambiaanse nationaliteit te zijn, op 6 mei 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 27 maart 2020, tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 september 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 oktober 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DE RAEDEMAEKER, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. MISSEGHES, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 3 augustus 2019 wordt de verzoekende partij, die verklaart van Zambiaanse nationaliteit te zijn, 21 jaar.

Op 30 augustus 2019 betreedt de verzoekende partij het Belgisch grondgebied.

Op 8 oktober 2019 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart als familielid van een burger van de Europese Unie, in functie van haar Belgische stiefvader.

Op 27 maart 2020, met kennisgeving op 6 april 2020, neemt de gemachtigde van de bevoegde minister een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 08.10.2019 werd ingediend door:

Naam: M. (...)

Voorna(a)m(en): A.M. (...)

Nationaliteit: Zambia

Geboortedatum: (...).1998

Geboorteplaats: Mufulira

RR: (...)

Verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

De bepalingen van artikel 40ter zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: 'de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, V tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.'

Art 40bis, §2, eerste lid, 3° bevat het volgende: 'de bloedverwanten in neergaande lijn (...) beneden de leeftijd van 21 jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen (...).

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met zijn stiefvader, de genaamde V., M.L.M. (...) (RR. (...)) van Belgische nationaliteit in toepassing van artikel 40 ter, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15.12.1980. Dientengevolge zijn de bepalingen van art. 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van toepassing.

Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen 'ten laste' te zijn van de referentiepersoon. Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Om dit aan te tonen legt betrokkene volgende documenten voor:

- Printscreen + zelfgemaakt overzicht van stortingen via Western Union voor de periode van 06.01.2017 - 01.10.2018 gericht aan derden (M.M., C.C. (...) en B.M. (...))*
- Uitgavenstaat KBC Prepaid Mastercard op naam van H.V. (...) (moeder van betrokkene) voor de periode van 14.01.2019 - 13.07.2019*

Uit de voorgelegde documenten blijkt niet dat betrokkene reeds financieel/materieel afhankelijk was van de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine, voorafgaandelijk aan de aanvraag gezinshereniging. Uit de voorgelegde bewijzen van Western Union blijkt er geld te zijn overgemaakt aan derden, wie deze mensen zijn en of er een band is met betrokkene, valt nergens uit af te leiden. Uit de voorgelegde bewijsstukken kan niet worden afgeleid dat het geld voor betrokkene bestemd was. Betrokkene was op dat moment reeds meerderjarig. Er mag dus worden aangenomen dat, indien de referentiepersoon betrokkene ten laste had van in het land van herkomst of origine, het geld wel degelijk aan hem werd doorgestuurd.

De relevantie van de uitgavenstaat van de KBC Prepaid Mastercard, is ons onduidelijk. Er blijkt enkel dat er geld werd opgezet en nadien werd besteed in het buitenland. Logischerwijze mag worden verwacht dat de houder van de kaart, nadien ook het geld besteed heeft. De houder van de kaart is H.V. (...). Er kan helemaal niets van deze uitgavenstaan worden afgeleid met betrekking tot betrokkene. Het is niet omdat de moeder van betrokkene in Zambia is geweest en er geld heeft uitgegeven dat dit was om in het levensonderhoud van betrokkene te voorzien.

Wat betreft de bewijzen van onvermogenheid in het land van herkomst werd er niets voorgelegd. Niets sluit dus uit dat deze jonge man in het land van herkomst of origine zelf economisch actief was voorafgaandelijk aan zijn komst naar België en/of eigenaar is van onroerend goed aldaar.

Ook van de bewijzen van afhankelijkheid in België werd er niets voorgelegd. Concreet wil dit dus zeggen dat ook de afhankelijkheid in België niet is aangetoond.

Bijgevolg kan betrokkene het verblijfsrecht als familielid van een Belg overeenkomstig art. 40ter van de wet van 15.12.1980 niet verwerven. De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht."

2. Over de rechtspleging

Waar de verwerende partij in haar nota vraagt de kosten ten laste van de verzoekende partij te leggen, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging geniet, zodat aan geen van de partijen kosten van het geding ten laste kunnen worden gelegd. Het beroep is immers kosteloos.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van "het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel".

Het middel luidt als volgt:

"Doordat verweerder beslist tot weigering van het verblijf van verzoeker met de overweging:

"Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met zijn stiefvader, de genaamde Verhaegen Mare Leslie Marcel (RR. 70.06.26 383-58) van Belgische nationaliteit in toepassing van artikel 40 ter, § 2, eerste lid, 1° van de wet van 15.12.1980. Dientengevolge zijn de bepalingen van art. 40 bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van toepassing.

Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen 'ten laste' te zijn van de referentiepersoon. Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Om dit aan te tonen legt betrokkene volgende documenten voor:

- *Printscreen + zelfgemaakt overzicht van stortingen via Western Union voor de periode van 06.01.2017 - 01.10.2018 gericht aan derden (M.M. (...), C.C. (...)) en B.M. (...)*
- *Uitgavenstaan KBC Prepaid Mastercard op naam van H.V. (...) (moeder van betrokkene) voor de periode van 14.01.2019 - 13.07.2019)*

Uit de voorgelegde documenten blijkt niet dat betrokkene reeds financieel/materieel afhankelijk was van de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine, voorafgaandelijk aan de aanvraag gezinshereniging. Uit de voorgelegde bewijzen van Western Union blijkt er geld te zijn overgemaakt aan derden, wie deze mensen zijn en of er een band is met betrokkene, valt nergens uit af te leiden. Uit de voorgelegde bewijsstukken kan niet worden afgeleid dat het geld voor betrokkene besteld was. Betrokkene was op dat moment reeds meerderjarig. Er mag dus worden aangenomen dat, indien de m „ referentiepersoon betrokkene ten laste had van in het land van herkomst of origine, het geld wel degelijk aan hem werd doorgestuurd".

Terwijl, verzoeker op het ogenblik dat hij naar België kwam nog maar juist 21 jaar was geworden (stukken 2, 4 en 5).

Verzoeker is geboren op 3.08.1998. Hij is dus 21 jaar geworden op 3.08.2019 en zijn visum C werd toegekend op 7.08.2019.

Twee maanden later, nl. op 8.10.2019, heeft hij een aanvraag gezinshereniging ingediend in België.

Verweerder heeft geen rekening gehouden met de concrete leeftijdssituatie van verzoeker, nl. dat verzoeker nog maar juist 21 jaar geworden was op het ogenblik dat hij naar België kwam en zijn verblijfsaanvraag heeft ingediend.

Verweerder voert enkel in algemene bewoordingen aan: "Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen 'ten laste' te zijn".

De bestreden beslissing is daardoor gebrekkig gemotiveerd en geeft blijk van onzorgvuldig onderzoek. De bestreden beslissing schendt de artikelen 2 en 3 van de wet op de uitdrukkelijke motiveringsplicht.

De leeftijdssituatie van verzoeker is nochtans van belang. Immers artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° vreemdelingenwet bepaalt: Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd, de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven.

Voor de periode dat verzoeker nog geen 21 jaar was, kan verweerder bijgevolg niet voorhouden dat verzoeker niet of onvoldoende aantoonde dat hij ten laste was van de Belgische referentiepersoon.

Verweerder overweegt in de bestreden beslissing bijgevolg ten onrechte: "Uit de voorgelegde bewijsstukken kan niet worden afgeleid dat het geld voor betrokkene bestemd was. Betrokkene was op dat moment reeds meerderjarig. Er mag dus worden aangenomen dat, indien de referentiepersoon betrokkene ten laste had van in het land van herkomst of origine, het geld wel degelijk aan hem werd doorgestuurd".

Deze overweging schendt artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° vreemdelingenwet, vermits verzoeker voor de periode dat hij onder de 21 jaar is niet moet aantonen dat hij ten laste was.

De gemachtigde kon dus in casu omdat verzoekster 21 jaar was op het ogenblik van de aanvraag wel vereisen dat zij aantoonde te hunnen laste te zijn, doch niet voor de periode waarin zij onbetwist nog geen 21 jaar was, met name in het herkomstland. Door in casu toch te vereisen dat verzoekster, die geen 21 jaar was in het herkomstland, ook voor die periode moet aantonen ten laste geweest te zijn van de referentiepersoon, heeft de gemachtigde het bepaalde in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet geschonden. Er anders over oordelen zou immers in casu inhouden dat ook de vereiste van "het ten laste zijn" wordt toegepast voor bloedverwanten in neergaande lijn beneden de leeftijd van 21 jaar. Bijgevolg kan verzoekster gevolgd worden waar zij stelt dat in casu het criterium van het te laste zijn foutief is toegepast. (RVV, 21-05-2018, 204.771)

Zodat, de bestreden beslissing de artikelen 2 en 3 van de wet op de uitdrukkelijke motivering schendt; artikel 40bis, §2, eerste lid 3° vreemdelingenwet; alsmede de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel.

De bestreden beslissing dient te worden vernietigd."

3.1.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet en van "het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel;"

Het middel luidt als volgt:

"Doordat de bestreden beslissing overweegt:

Ook van de bewijzen van afhankelijkheid in België werd er niets voorgelegd. Concreet wil dit dus zeggen dat ook de afhankelijkheid in België niet is aangetoond.

Terwijl artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° vreemdelingenwet niet voorschrijft hoe de voorwaarde van 'ten laste' zijn moet bewezen worden.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° vreemdelingenwet bepaalt enkel: Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd, de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven.

In casu moet vastgesteld worden dat verzoeker samenwoont op hetzelfde adres met de referentiepersoon, voorheen te (...) (stukken 5 en 6), thans te (...) (stuk 1 en 3).

Verweerder heeft dit element buiten beschouwing gelaten.

Het samenwonen is nochtans een modaliteit van ten laste nemen die minstens in overweging had moeten genomen worden.

Door de samenwoning tussen verzoeker en de referentiepersoon volledig buiten beschouwing te laten is de bestreden beslissing gebrekkig gemotiveerd en geeft de bestreden beslissing blijk van onzorgvuldig onderzoek. Daardoor schendt de bestreden beslissing artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° vreemdelingenwet.

Zodat, de bestreden beslissing artikel 2 en 3 van de wet op de uitdrukkelijke motiveringsplicht schendt; artikel 40bis, §2, eerste lid 3° vreemdelingenwet en de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel.

Dat de bestreden beslissing behoort te worden vernietigd;

3.1.3. In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 40bis, §2, eerste lid, 3° en 40ter, §2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en van “het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel; machtsoverschrijding;”.

Het middel luidt als volgt:

“Doordat de bestreden beslissing overweegt:

Wat betreft de bewijzen van onvermogen in het land van herkomst werd er niets voorgelegd. Niets sluit dus uit dat deze jonge man in het land van herkomst of origine zelf economisch actief was voorafgaandelijk aan zijn komst naar België en/of eigenaar is van onroerend goed aldaar.

Terwijl, artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° vreemdelingenwet niet voorschrijft dat een familielid van een burger van de Unie onvermogen moet zijn in het land van herkomst.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° vreemdelingenwet bepaalt enkel: Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd, de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven.

Ook artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° vreemdelingenwet schrijft niet voor dat men onvermogen moet zijn in het land van herkomst.

De staat van onvermogen is bijgevolg geen afzonderlijke voorwaarde voorzien in de artikelen 40bis, §2, eerste lid, 3° en artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° vreemdelingenwet, maar kan enkel een bijkomend element zijn in de beoordeling van het ten laste zijn.

Als er een bewijs van onvermogen voorligt, is het de bevoegdheid van verweerder om te beoordelen of met dit bewijs de voorwaarde van het ten laste zijn voldoende bewezen is.

Als er geen bewijs van onvermogen voorligt, kan verweerder niet zomaar in hypothetische wijze voorhouden dat aangezien geen bewijzen van onvermogen werden voorgelegd, niets uitsluit dat deze jonge man in het land van herkomst of origine zelf economisch actief was voorafgaandelijk aan zijn komst naar België en/of eigenaar is van een onroerend goed aldaar.

Er is geen enkele concrete aanwijzing voor deze veronderstelling.

In tegendeel verzoeker was nog een student in zijn land van herkomst en woonde in bij zijn grootmoeder.

Verzoeker moet bij het nemen van een beslissing uitgaan van de juiste concrete feitelijke situatie en niet van een veronderstelling.

Door uit te gaan van een veronderstelling die geen steun vindt in het dossier, nl. dat niets uitsluit dat deze jonge man in het land van herkomst of origine zelf economisch actief was voorafgaandelijk aan zijn komst naar België en/of eigenaar is van een onroerend goed aldaar geeft de bestreden beslissing blijk van gebrekkig onderzoek en machtsoverschrijding.

Zodat de bestreden beslissing de artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° en artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° vreemdelingenwet schendt en blijk geeft van onzorgvuldigheid en machtsoverschrijding.

Dat de bestreden beslissing behoort te worden vernietigd;”

3.2. De verwerende partij antwoordt met betrekking tot de drie middelen het volgende in haar nota met opmerkingen:

“In een eerste middel haalt verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, evenals van het redelijkheidsbeginsel.

Hij betoogt naar België te zijn gekomen toen hij net 21 jaar oud was. Hij stelt dat het Bestuur geen rekening gehouden heeft met zijn concrete leeftijdssituatie. Hij vervolgt dat hij voor de periode onder de 21 jaar niet moet aan tonen dat hij ten laste was.

In een tweede middel haalt verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, evenals van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij betoogt dat artikel 40bis, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet niet voorschrijft hoe de voorwaarde van 'ten laste zijn' moet bewezen worden. Hij stelt op hetzelfde adres samen te wonen met de referentiepersoon, hetgeen het Bestuur buiten beschouwing heeft gelaten.

In een derde middel haalt verzoeker de schending aan van de artikelen 40bis §2 eerste lid-3° en 40ter, §2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, evenals van het zorgvuldigheidsbeginsel en van machtsoverschrijding.

Hij betoogt dat artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet niet voorschrijft dat men onvermogen moet zijn in het land van herkomst. Hij stelt in zijn land van herkomst student te zijn geweest en bij zijn grootmoeder te hebben ingewoond.

De drie middelen zullen gezamenlijk behandeld worden.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat in het kader van verzoekers aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van E.U., conform artikel 40bis, §23° van de Vreemdelingenwet, hij dient aan te tonen ten laste te zijn van de referentiepersoon, in casu zijn vader. Die afhankelijkheidsrelatie dient reeds te bestaan in het land van herkomst of origine.

Artikel 40bis, §2, 3° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;"

Het Bestuur beschikt bij de beoordeling van de vraag of voldaan is aan de in de voornoemde bepaling gestelde vereiste van het ten laste zijn, over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent ter zake een marginale toetsingsbevoegdheid uit en is niet bevoegd zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

Bij gebrek aan een wettelijke bewijsregeling, is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden tot vestiging/verblijf van meer dan drie maanden vrij en rust de bewijslast daartoe op de aanvrager. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden tot vestiging levert.

Aldus kan het Bestuur, in het raam van de uitoefening van deze ruime appreciatiebevoegdheid en zonder dat de regelgeving dit uitdrukkelijk stelt of oplegt, rechtmatig het voldaan zijn aan de wettelijke voorwaarden tot vestiging afleiden uit de daartoe relevante stukken, verklaringen e.d.m. die het Bestuur zelf bepaalt en waarvan het de overlegging vereist.

Rechtstreekse bloedverwanten kunnen slechts een verblijfsrecht erkend zien indien ze materieel worden ondersteund door hun familielid dat in België verblijft, omdat ze niet in hun eigen basisbehoeften kunnen voorzien en die afhankelijkheid reeds bestaat in het land van oorsprong of herkomst.

Dit blijkt uit het arrest Reyes van het Hof van Justitie (zaak C-423112 van 16 januari 2014), waarin gesteld werd:

"20 In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als "ten laste" van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42).

21 Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35).

22 Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37)."

De vraag of een vreemdeling ten laste is van een in België verblijvend familielid dient door het Bestuur in concreto te worden onderzocht, waarbij dient nagegaan te worden of er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid van een familielid (cf. HvJ 9 januari 2007, C-1105, Jia).

De bestreden beslissing motiveert dienaangaande als volgt:

"Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met zijn stiefvader, de genaamde Verhaegen, Marc Leslie Marcel (RR. 70.06.26 38358) van Belgische nationaliteit in toepassing van artikel 40 ter, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15.12.1980. Dientengevolge zijn de bepalingen van art. 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van toepassing.

Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen 'ten laste' te zijn van de referentiepersoon. Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Om dit aan te tonen legt betrokkene volgende documenten voor: □ Printscreen + zelfgemaakt overzicht van stortingen via Western Union voor de periode van 06.01.2017 – 01.10.2018 gericht aan derden (...), (...) en (...) □ Uitgavenstaat KBC Prepaid Mastercard op naam van (...) (moeder van betrokkene) voor de periode van 14.01.2019 – 13.07.2019 □ Uit de voorgelegde documenten blijkt niet dat betrokkene reeds financieel/materieel afhankelijk was van de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine, voorafgaandelijk aan de aanvraag gezinshereniging. Uit de voorgelegde bewijzen van Western Union blijkt er geld te zijn overgemaakt aan derden, wie deze mensen zijn en of er een band is met betrokkene, valt nergens uit af te leiden. Uit de voorgelegde bewijsstukken kan niet worden afgeleid dat het geld voor betrokkene bestemd was. Betrokkene was op dat moment reeds meerderjarig. Er mag dus worden aangenomen dat, indien de referentiepersoon betrokkene ten laste had van in het land van herkomst of origine, het geld wel degelijk aan hem werd doorgestuurd.

De relevantie van de uitgavenstaat van de KBC Prepaid Mastercard, is ons onduidelijk. Er blijkt enkel dat er geld werd opgezet en nadien werd besteed in het buitenland. Logischerwijze mag worden verwacht dat de houder van de kaart, nadien ook het geld besteed heeft. De houder van de kaart is H.V. (...). Er kan helemaal niets van deze uitgavenstaan worden afgeleid met betrekking tot betrokkene. Het is niet omdat de moeder van betrokkene in Zambia is geweest en er geld heeft uitgegeven dat dit was om in het levensonderhoud van betrokkene te voorzien.

Wat betreft de bewijzen van onvermogensdheid in het land van herkomst werd er niets voorgelegd. Niets sluit dus uit dat deze jonge man in het land van herkomst of origine zelf economisch actief was voorafgaandelijk aan zijn komst naar België en/of eigenaar is van onroerend goed aldaar.

Ook van de bewijzen van afhankelijkheid in België werd er niets voorgelegd. Concreet wil dit dus zeggen dat ook de afhankelijkheid in België niet is aangetoond."

Uit die motivering kan worden afgeleid dat het Bestuur rekening heeft gehouden met alle door verzoeker voorgelegde documenten. Verzoeker toont het tegendeel niet aan.

Hij toont evenmin, met verwijzing naar een wettelijke bepaling, aan dat het Bestuur kan/moet afwijken van artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, indien de leeftijd van 21 jaar met enkele dagen of weken overschreden zou zijn bij het indienen van de aanvraag om machtiging tot verblijf.

Verzoeker betwist niet dat hij de aanvraag, onder een bijlage 19ter, heeft ingediend op het ogenblik dat hij de leeftijd van 21 jaar reeds had bereikt.

Hij blijft verder in gebreke aan te tonen in het land van herkomst, voorafgaandelijk aan de aanvraag gezinshereniging, ten laste van de referentiepersoon te zijn geweest.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker kennis heeft van de juridische en feitelijke motieven die aan de basis liggen van de bestreden beslissing waardoor voldaan is aan de formele motiveringsplicht.

In de mate verzoeker die motieven inhoudelijk aanvecht en een schending van de materiële motiveringsplicht tracht aan te tonen, dient te worden opgemerkt dat de Raad bij de beoordeling daarvan niet bevoegd is zich in de plaats te stellen van het Bestuur. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of het Bestuur bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. Verzoeker, die geen concrete elementen aanbrengt ter weerlegging van de motieven van de bestreden beslissing, toont niet aan dat de bestreden beslissing werd genomen met schending van de materiële motiveringsplicht.

In zoverre verzoeker de schending aanvoert van het zorgvuldigheidsbeginsel, dient erop te worden gewezen dat het zorgvuldigheidsbeginsel aan het Bestuur de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Verzoeker toont niet aan met welke gekende elementen het Bestuur geen rekening gehouden zou hebben bij het nemen van de bestreden beslissing. Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen.

Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoeker ook niet gevolgd worden waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel geschonden werd.

De drie middelen zijn ongegrond."

3.3. Gelet op de onderlinge samenhang van de drie middelen acht de Raad het passend in deze zaak de middelen samen te bespreken.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent

moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben en dat ze draagkrachtig moet zijn. De aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidscontrole of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De bestreden beslissing is genomen op grond van de artikelen 40ter en 40bis van de Vreemdelingenwet, die het volgende bepalen:

Artikel 40ter, eerste lid van de Vreemdelingenwet, zoals van toepassing op de datum van de bestreden beslissing bepaalt als volgt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: – de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen; (...)”

Artikel 40bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“(...) § 2 Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven; (...).”

Via artikel 40ter van de Vreemdelingenwet is dus de bepaling van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet ook van toepassing op de gezinshereniging met een Belgische onderdaan. Dit komt overigens ook duidelijk uit de motieven van de bestreden beslissing naar voor, nu aan de verzoekende partij het verblijfsrecht wordt geweigerd omdat zij niet heeft aangetoond te voldoen aan de bij artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet bepaalde voorwaarde dat zij ten laste is (was) van de referentiepersoon, d. i. haar Belgische stiefvader.

De verwerende partij motiveert in de bestreden beslissing dat, *“om als ‘ten laste’ te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine”, dat “uit de voorgelegde documenten blijkt niet dat betrokkene reeds financieel/materieel afhankelijk was van de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine, voorafgaandelijk aan de aanvraag gezinshereniging”, en dat geen bewijzen van onvermogen werden voorgelegd, evenmin als bewijzen van afhankelijkheid in België. De verzoekende partij toont alvast niet aan dat er sprake is van een gebrekkige formele motivering van de bestreden beslissing.*

Aldus heeft de verwerende partij het verblijfsrecht geweigerd onder meer op de grond dat op basis van de voorgelegde documenten niet kan worden vastgesteld dat de verzoekende partij reeds financieel of materieel afhankelijk was van haar stiefvader (m.a.w. ten laste was van hem) in het land van herkomst en voorafgaand aan haar komst naar België.

De verzoekende partij betwist deze redengeving van de verwerende partij en voert aan dat rekening diende te worden gehouden met haar concrete leeftijdssituatie, namelijk dat zij 21 jaar werd op 3 augustus 2019 en de aanvraag gezinshereniging gebeurde kort nadien, namelijk op 8 oktober 2019. Zij meent dat haar geen bewijs kan gevraagd worden dat zij in haar land van herkomst reeds afhankelijk of ten laste was van de referentiepersoon voor de periode voor haar 21^e verjaardag omdat die voorwaarde toen nog niet gold. Zij wijst hierbij op een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat stelde dat de voorwaarde van “ten laste zijn” zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet niet geldt voor bloedverwanten in neergaande lijn beneden de 21 jaar bij hun aankomst in België. Zij meent dat zij geen bewijs diende bij te brengen van een afhankelijkheidsrelatie ten aanzien van haar stiefvader tijdens haar verblijf in Zambia voor jaar 21^e verjaardag.

De verzoekende partij betwist niet dat zij op 3 augustus 2019 21 jaar werd en nog in haar land van herkomst verbleef. Uit het administratief dossier blijkt dat zij in België aankwam op 30 augustus 2019, waarna zij vervolgens op 8 oktober 2019 een aanvraag gezinshereniging indiende.

Artikel 52, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit) luidt als volgt:

“§ 2. Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken : 1° het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet; 2° [de documenten waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de voorwaarden die zijn voorgeschreven bij de artikelen 40bis, § 2 en § 4, of 40ter, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult.]”

Uit de samenlezing van artikel 40bis, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet en artikel 52, § 2 van het Vreemdelingenbesluit blijkt dat de verzoekende partij op het ogenblik van de aanvraag dient aan te tonen aan de voorwaarden van artikel 40bis, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet te voldoen. De verzoekende partij, die 21 jaar oud was op het moment dat zij haar aanvraag indiende, moest bijgevolg aantonen “te hunnen laste” te zijn, met andere woorden ten laste van de referentiepersoon.

De verzoekende partij voert in het licht van het voorgaande weliswaar terecht aan dat zij geen bewijs van afhankelijkheid diende voor te leggen voor de periode voor haar 21^e verjaardag, maar zij gaat er aan voorbij dat zij op 3 augustus 2019, toen zij nog in het herkomstland verbleef wel degelijk de leeftijd van 21 jaar bereikte. Zij kan niet ontkennen dat zij voor de periode tussen haar 21^e verjaardag en het indienen van de aanvraag op 8 oktober 2019 diende aan te tonen ten laste te zijn van de Belgische referentiepersoon.

De verwerende partij motiveert in de bestreden beslissing dat uit de voorgelegde stukken een dergelijke afhankelijkheid voor de aanvraag gezinshereniging niet blijkt, omdat *“Uit de voorgelegde bewijzen van Western Union blijkt er geld te zijn overgemaakt aan derden, wie deze mensen zijn en of er een band is met betrokkene, valt nergens uit af te leiden. Uit de voorgelegde bewijsstukken kan niet worden afgeleid dat het geld voor betrokkene bestemd was. Betrokkene was op dat moment reeds meerderjarig. Er mag dus worden aangenomen dat, indien de referentiepersoon betrokkene ten laste had van in het land van herkomst of origine, het geld wel degelijk aan hem werd doorgestuurd.*

De relevantie van de uitgavenstaat van de KBC Prepaid Mastercard, is ons onduidelijk. Er blijkt enkel dat er geld werd opgezet en nadien werd besteed in het buitenland. Logischerwijze mag worden verwacht dat de houder van de kaart, nadien ook het geld besteed heeft. De houder van de kaart is H.V. (...). Er kan helemaal niets van deze uitgavenstaan worden afgeleid met betrekking tot betrokkene. Het is niet omdat de moeder van betrokkene in Zambia is geweest en er geld heeft uitgegeven dat dit was om in het levensonderhoud van betrokkene te voorzien.

Wat betreft de bewijzen van onvermogensdomicilie in het land van herkomst werd er niets voorgelegd. Niets sluit dus uit dat deze jonge man in het land van herkomst of origine zelf economisch actief was voorafgaandelijk aan zijn komst naar België en/of eigenaar is van onroerend goed aldaar.

Ook van de bewijzen van afhankelijkheid in België werd er niets voorgelegd. Concreet wil dit dus zeggen dat ook de afhankelijkheid in België niet is aangetoond."

De Raad dient vast te stellen dat de verzoekende partij deze motivering geenszins weerlegt. De verzoekende partij argumenteert slechts over de periode voor zij 21 jaar werd, maar gaat er aan voorbij dat zij wel degelijk diende aan te tonen ten laste te zijn van de referentiepersoon na 3 augustus 2019, ook al is die periode kort.

Verder maakt zij niet aannemelijk dat uit het louter samenwonen met de referentiepersoon zou blijken dat zij te zijner laste is, daargelaten de vaststelling dat deze grief gericht is tegen een overtollig motief. Immers gaat het samenwonen in België over de periode na haar komst naar België, terwijl zij het motief van de bestreden beslissing dat stelt dat zij niet heeft aangetoond in het land van herkomst ten laste te zijn geweest niet weerlegt.

Uit het administratief dossier blijkt overigens niet dat de verzoekende partij ter staving van het ten laste zijn in het kader van haar aanvraag aanvoerde of bewees dat zij student was in haar land van herkomst en/of dat zij inwoonde bij haar grootmoeder. In het kader van zijn annulatiebevoegdheid kan de verzoekende partij niet van de Raad verwachten dat hij deze elementen beoordeelt. Daarenboven beperkt zij zich tot loutere beweringen zonder het verschaffen van een bewijs.

Ten slotte kan de verzoekende partij niet worden gevolgd waar zij lijkt voor te houden dat de verwerende partij een voorwaarde toevoegt aan de wet door een bewijs van onvermogen te vragen. Het bewijs van onvermogen is een element dat zoals de verzoekende partij zelf stelt kan worden meegenomen in de beoordeling of een vreemdeling in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon in functie van wie een aanvraag gezinshereniging wordt ingediend. De verzoekende partij toont niet aan dat de verwerende partij niet op deze manier te werk ging. De verwerende partij motiveert immers eerst waarom de voorgelegde stukken, namelijk een overzicht van stortingen via Western Union en een uitgavenstaat van de visakaart van haar moeder, geen bewijs vormen dat zij reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, motiveringen die door de verzoekende partij niet worden betwist, laat staan weerlegt. Daarna oordeelt de verwerende partij dat geen bewijzen van onvermogen werden voorgelegd. De verwerende partij weigert dus geenszins een verblijf toe te kennen louter omdat geen bewijs van onvermogen in het land van herkomst werd voorgelegd. Verder weerlegt de verzoekende partij allerminst dat uit het gebrek aan bewijs van onvermogen niet kan worden uitgesloten dat zij zelf economisch actief was in Zambia of dat zij er eigenaar is of was van onroerend goed, zoals de verwerende partij motiveert. De bewijslast rust op de verzoekende partij in het kader van de aanvraag, en zij kan de verwerende partij niet verwijten uit het gebrek aan bewijs bepaalde conclusies te trekken, minstens dient zij aan te tonen dat deze conclusies foutief zijn, wat zij nalaat. Zij beperkt zich tot een loutere ontkenning.

Een schending van de formele en materiële motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van de artikelen 40bis, §2, 3° en 40ter, §2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt. Evenmin toont de verzoekende partij aan dat er sprake is van machtsoverschrijding.

Voor het overige laat de verzoekende partij na aan te geven welke andere beginselen van behoorlijk bestuur of algemene rechtsbeginselen ze geschonden acht en de wijze waarop de bestreden beslissing andere beginselen van behoorlijk bestuur schendt. Een middel dat gesteund is op de schending van een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, waaromtrent geen nadere aanduidingen worden verschaft, is onontvankelijk (RvS 16 februari 1999, nr. 78 751). Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

Het middel is, voor zover onontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie november tweeduizend twintig door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU